

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Bc. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **SEPETNA v.o.s.**, IČO: 25863304
sídlem Příborská 333, Frýdek-Místek,

zastoupeného Mgr. Jiřím Kubalou, advokátem
sídlem Josefa Václava Sládka 35, Frýdek-Místek

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2020, čj. MZP/2019/580/1524

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále též „žalovaný“) ze dne 14. 1. 2020, čj. MZP/2019/580/1524 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ostrava (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 14. 8. 2019, čj. ČIŽP/49/2019/7985 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně

(i.) uložil žalobci pokutu ve výši 240 310 Kč podle ustanovení § 125c odst. 8 a § 125a odst. 5 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném v době spáchání správního deliktu (dále jen „**vodní zákon**“), za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že překročil v letech 2016, 2017 a 2018 roční limit 5 880 m³ množství odebraných podzemních vod stanovený rozhodnutím Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, odboru místního hospodářství a životního prostředí ze dne 8. 3. 2006, čj. MHaŽP/98/06/Fd (dále též „**Povolení vodoprávního úřadu**“), když odebral ze stávající studny na pozemku KN p. č. 3722, hydrogeologický rajón 321 v k. ú. Staré Hamry 2, Obec Ostravice v roce 2016 celkem 6 756 m³ podzemních vod, v roce 2017 celkem 7 655 m³ podzemních vod a v roce 2018 odebral celkem 6 662 m³ podzemních vod, tedy nad roční limit povolení v roce 2016 odebral 876 m³ podzemních vod, v roce 2017 1 775 m³ podzemních vod a v roce 2018 782 m³ podzemních vod, čímž porušil povinnost stanovenou v § 8 odst. 2 vodního zákona, tj. nakládat s povrchovými nebo s podzemními vodami v rozsahu uvedeném v platném povolení, a

(iii.) uložil žalobci povinnost k náhradě nákladů řízení v paušální výši 1 000 Kč podle § 79 odst. 2 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“).

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve stručně shrnul závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí a reprodukoval odvolací argumentaci žalobce.
4. K námitkám brojícím proti výši uložené pokuty, resp. nedostatečnému zdůvodnění nevyužití možnosti snížit sazbu pokuty dle § 125a odst. 6 vodního zákona pro důvody hodné zvláštního zřetele a poukazujícím na to, že z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, jakým kritériím dle § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“), správní orgán prvního stupně přihlédl, žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně při určení druhu a výměry správního trestu za spáchaný přestupek přihlédl k relevantním kritériím dle § 37 zákona o odpovědnosti na přestupky. Zohledněn ve vztahu k přestupku byl podle žalovaného zejména základní účel vodního zákona uvedený v § 1 odst. 1 zákona, s nímž je nepovolený odběr podzemních vod nad rámec platného povolení prokazatelně v rozporu. Ve vztahu k povaze činnosti žalobce pak správní orgán prvního stupně podle žalovaného uvedl, že nepovolené odběry podzemních vod sloužily k provozu rekreačního a ubytovacího zařízení, a tudíž k podnikatelské činnosti žalobce. Správním orgánem prvního stupně tak bylo podle žalovaného přihlédnuto k zákonem chráněnému zájmu, nepovoleným nadlimitním odběry v délce tří po sobě jdoucích let a ke skutečnosti, že žalobce je právnickou osobou podnikající za účelem zisku. Správní orgán prvního stupně přitom podle žalovaného při úvaze o výši pokuty neshledal důvody zvláštního zřetele hodné pro snížení základní sazby pokuty, přičemž v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí dále uvedl, „že odvolatel v průběhu správního řízení ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné netvrdil“. Žalovaný na správní úvaze inspekce o určení druhu a výměry správního trestu neshledal žádná pochybení, úvahu správního orgánu prvního stupně označil za logickou a přezkoumatelnou.

5. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že předmět podnikání žalobce spočívá mimo jiné v hostinské činnosti; nejedná se tedy např. o zapsaný spolek nebo jinou organizaci, jejíž činností by nebylo primárně generovat zisk. Podle žalovaného je zapotřebí od sebe oddělit podnikatelskou činnost žalobce jako takovou a dodávku vody, která je prováděna v rámci podnikatelské činnosti žalobce. Skutečnost, že žalobce poskytuje některé své služby bezplatně nebo se slevou, je podle žalovaného pouze na jeho uvážení, přičemž žalovaný na poskytování těchto služeb neshledává žádnou polehčující okolnost nebo okolnost zvláštního zřetele hodnou dle § 125a odst. 6 vodního zákona. Žalovaný uvedl, že by za takovou okolnost považoval „*např. zásobování bytového domu pitnou vodou, neboť zásobování obyvatelstva pitnou vodou je jednoznačně veřejným zájmem*“. Poznamenal, že pořádání dětských táborů nebo jejich podpora je jistě chvályhodná činnost; i dětské tábory, pokud nejsou organizovány přímo spolky se zaměřením na volnočasové aktivity dětí, jsou však podle žalovaného organizovány za úplatu a za účelem zisku.
6. Žalovaný konstatoval, že porušení zákonem chráněného zájmu bylo jednoznačně kvantifikováno ve výroku a v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný celkové množství nepovoleně odebraných podzemních vod (3 433 m³) v letech 2016 až 2018 nepovažoval za malé množství. Uvedl přitom, že environmentální újma v důsledku nepovoleného odběru podzemních vod nebyla prokázána. Podle žalovaného je zřejmé, že žalobce v kontrolovaném období snížil zásoby podzemních vod ve zdroji, neboť i přes odběr podzemních vod musel svou spotřebu a spotřebu dalších subjektů, které zásobuje pitnou vodou, dotovat dovozem pitné vody (za rok 2018 bylo dovezeno 372 m³ pitné vody; faktury za dovezené vody v roce 2016 a 2017 nebyly žalobcem dohledány). Z uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že množství odebírané vody ze zdroje nestačilo pokrýt spotřebu žalobce a dalších subjektů, kterým dodává pitnou vodu. Nepovolené odběry podzemních vod ze zdroje tak měly podle žalovaného jednoznačně vliv na zásoby podzemních vod ze zdroje; kdyby tomu tak nebylo, žalobce by nemusel pitnou vodu dovážet.
7. K námitkám akcentujícím důvody pro aplikaci § 125l odst. 1 vodního zákona a přijetí faktických opatření k odstranění následků porušení povinnosti žalovaný konstatoval, že žalobcem uvedená opatření nelze považovat za faktická opatření k odstranění následků porušení právní povinnosti. Jestliže byly podzemní vody nedovoleně odebrány a následně spotřebovány, nelze již následek této činnosti podle žalovaného odstranit. Uvedená opatření jistě do budoucna povedou k částečnému snížení spotřeby vody, zároveň se však podle žalovaného jedná o naprosto běžnou investici, která souvisí s provozem restauračního a ubytovacího zařízení, proto výše uložené pokuty ve vztahu k vynaloženým nákladům nemůže vést k nepřiměřené tvrdosti. Žalovaný uvedená opatření hodnotil také v souvislosti se záměrem navýšení množství odebíraných podzemních vod (viz níže), s tím, že je „*lze chápat jako pouhé administrativní opatření, které nevede odvolatele k tomu, aby nedostatek podzemních vod ve zdroji řešil komplexně, např. zpracováním studie řešící spotřebu vody s cílem nalézt možnou úsporu vody a přijmout konkrétní opatření, př. přistoupit k navýšení kapacity zdroje*“.
8. Žalovaný dále konfrontoval žalobcem požadované snížení základní sazby pro výpočet pokuty za nedovoleně odebrané podzemní vody na 15 Kč za 1 m³ s cenou v místě obvyklou, tj. s cenou za dodávku pitné vody z vodovodu pro veřejnou potřebu obce Ostravice, jež činí 39 Kč včetně DPH za 1 m³ odebrané pitné vody. Uvedl, že pokud by základní sazba pokuty měla činit nejnižší možnou částku dle § 125a odst. 6 vodního

zákona, tj. 15 Kč za 1 m³ nedovoleně odebrané podzemní vody, pak by celková pokuta nedosahovala ani poloviny ceny vodného v obci. S přihlédnutím k úhradě žalobce za pitnou vodu dovezenou v roce 2018 by celková úspora žalobce při nepovoleném odběru podzemních vod činila 662 569 Kč, neboť nepovoleně odebrané podzemní vody bylo možné nahradit pouze dovozem pitné vody. V tomto kontextu nelze podle žalovaného sazbu pokuty ve výši 70 Kč za 1 m³ nepovoleně odebraných podzemních vod v žádném případě považovat za nepřiměřeně tvrdou, a to i se zřetelem k funkci uložené pokuty.

9. K námitkám poukazujícím na emailovou komunikaci ve věci navýšení odběru podzemních vod s vodoprávním úřadem a na podání žádosti o změnu povolení k nakládání s vodami spočívající v navýšení množství odebíraných podzemních vod ze zdroje o 3 000 m³ a doloženému stanovisku Povodí Odry, státního podniku sp. zn. POD/17615/2Q19/9231/70.5 ze dne 4. 11. 2019 k navýšení odběru podzemních vod v k.ú. Staré Hamry 2 a Malenovice (dále jen „**Stanovisko Povodí Odry**“) a předloženému dokumentu označenému jako „Posouzení HG poměrů u stávajících vodních zdrojů – kopaných studní na p. č. 281, 283/3, 307/1 a 729/8 v k. ú. Staré Hamry 2 a Malenovice pro prodloužení povolení k nakládání s vodami pro horský hotel Sepetná“ z října 2019 (dále jen „**Hydrogeologický posudek**“), z nichž dle žalobce vyplývá, že závažnost přestupku je velmi nízká až zanedbatelná, žalovaný předdeslal, že žalobcem uvedené podání ve formě e-mailu ze dne 23. 5. 2019 nebylo žádostí o změnu povolení k nakládání s vodami; ta byla podána dne 28. 8. 2019. Hydrogeologický posudek je z října 2019 a stanovisko Povodí Odry ze dne 4. 11. 2019. Z uvedeného je zřejmé, že podaná žádost neobsahovala veškeré náležitosti a byla ze strany žalobce průběžně doplňována. Žalovaný konstatoval, že podání žádosti, probíhající řízení, případně rozhodnutí ve věci považuje za administrativní opatření, které má předejít případnému dalšímu nepovolenému odběru, nikoliv za faktické opatření vedoucí ke snížení spotřeby vody.
10. Ke stanovisku Povodí Odry žalovaný uvedl, že vycházelo-li Povodí Odry při vyhotovení stanoviska ke změně povolení k odběru podzemních vod ze zdroje z předloženého Hydrogeologického posudku, pak zcela logicky závěry ve Stanovisku Povodí Odry jsou shodné se závěry uvedenými v Hydrogeologickém posudku, proto je nelze chápat jako další podpůrné argumenty, které by nezávisle potvrzovaly právě závěry hydrogeologického posudku. K obsahu Hydrogeologického posudku pak žalovaný konstatoval, že tento dokument nereflektuje zjištění stavu věci, tj. nereflektuje existenci dalšího povolení k odběru podzemních vod ze zdroje, neboť v kontrolovaném období ze zdroje neodebíral podzemní vodu pouze žalobce a skutečné (veškeré) množství odebíraných podzemních vod ze zdroje je tak mnohem vyšší, než s jakým pracuje posudek. Žalovaný v této souvislosti vyložil důvody, pro které uzavřel, že závěry plynoucí z Hydrogeologického posudku nelze v kontextu s reálnými odběry ze zdroje považovat za takové, které by naprosto vylučovaly negativní vliv nepovolených odběrů nebo záměru změny povolení k nakládání s vodami spočívající v navýšení celkového množství odebíraných podzemních vod ze zdroje.
11. Žalovaný uzavřel, že správní orgán prvního stupně se při stanovení výše pokuty řádně zaobíral kritérii dle § 37 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, zejména významem chráněného zájmu, množstvím nepovoleně odebraných podzemních vod, dobou trvání nepovolených odběrů, osobou pachatele a jeho činností, přičemž žalovaný se s uvedenou správní úvahou plně ztotožnil.

III. Žaloba

12. Žalobce v podané žalobě nejprve stručně rekapituloval průběh správního řízení a předeslal, že obě rozhodnutí jsou nezákonná, neboť mu byla bez řádného odůvodnění uložena pokuta v maximální výši, nebylo přihlédnuto k jím přijatým opatřením a správní orgán nesprávně vyhodnotil předložený Hydrogeologický posudek, kterým žalobce prokazoval, že nemohlo dojít k žádné újmě, když nový posudek stanoví možný roční odběr až na 8 880 m³, což bylo posléze potvrzeno i rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 4. 2. 2020, čj. MUFO 26424/2019 o navýšení maximálního odběru vody („**Rozhodnutí vodoprávního úřadu o navýšení odběru vody**“).
13. Žalobce namítal, že pokuta byla stanovena dle § 125c odst. 7 ve spojení s § 125a odst. 5 vodního zákona, přičemž výše pokuty byla vypočtena násobkem sazby 70 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných podzemních vod a celkového množství těchto vod. Správní orgány podle žalobce zcela nedostatečně odůvodnily, proč nebyla využita možnost snížit sazbu pokuty dle § 125a odst. 6 vodního zákona pro důvody zvláštního zřetele hodné. Podle žalobce nebylo také odůvodněno, proč při prvním takovém porušení zákona žalobcem přikročil správní orgán k ukládání pokuty v maximální výši.
14. Podle žalobce je povaha a závažnost přestupku v daném případě velmi nízká. Chráněný zájem, který měl být přestupkem porušen, byl porušen pouze v malém množství, okolo 1 150 m³ za rok, přičemž v důsledku porušení nedošlo k závažnému snížení zásob podzemních vod ve studně ani k žádným ekologickým újmám. Následek přestupku je tak podle žalobce minimální, je-li vůbec seznatelný. Výměra správního trestu je naopak pro žalobce zcela nepřiměřeně vysoká a neúměrná povaze přestupku.
15. Žalobce dále namítal, že k potvrzení pokuty žalovaným došlo, přestože žalobce v průběhu odvolacího řízení předložil odvolacímu orgánu Stanovisko Povodí Odry, v němž správce povodí podle § 54 vodního zákona neměl námitky proti navýšení odběru podzemních vod a ve kterém akceptoval navržené hodnoty odběru. Předložené stanovisko podle žalobce potvrdilo, že povaha a závažnost přestupku je v tomto případě velmi nízká, až zanedbatelná. Dle stanoviska je možné zvýšení odběru více než dvojnásobně, než o co byl překročen povolený limit (zvýšení odběru až o 3 000 m³ za rok je v tomto případě možné, aniž by došlo ke zhoršení chemického stavu a ekologického stavu dotčených útvarů povrchových vod a chemického stavu a kvantitativního stavu útvarů podzemních vod a aniž by došlo k znemožnění dosažení jejich dobrého stavu).
16. Napadené rozhodnutí je dále podle žalobce nezákonné i z toho důvodu, že správní orgán nijak nepřihlédl k tvrzením žalobce, že poskytuje dodávku pitné vody pro letní táborové pobyty dětí a zásobuje celoročně pitnou vodou několik okolních chat, které nejsou napojeny na veřejnou vodovodní síť, že svým dobročinným jednáním, kdy ostatním poskytuje bezplatně pitnou vodu, zvyšuje odběr podzemních vod z předmětného zdroje, avšak ne za účelem zisku, a poukazům žalobce na pořádání ozdravných pobytů za zvýhodněné ceny, poskytování služeb za zvýhodněné ceny pro charitativní a sociální organizace, pořádání společenských akcí s vstupem zdarma a další jeho dobročinné aktivity. Správní orgány k těmto skutečnostem podle žalobce nijak nepřihlédly a vyměřily pokutu v maximální míře.

17. Žalobce byl nadále přesvědčen, že jsou v jeho případě dány důvody zvláštního zřetele hodné pro snížení výměry pokuty na nejnížší možnou sazbu, to je 15 Kč za 1 m³ nedovoleně odebrané podzemní vody dle § 125a odst. 6 vodního zákona.
18. Žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně měl dle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky při určení výměry trestu přihlídnout k povaze a závažnosti přestupku, k polehčujícím okolnostem, které byly uvedeny v odvolání žalobce a k povaze činnosti žalobce. Z odůvodnění podle žalobce nevyplývá, k jakým okolnostem správní orgán prvního stupně přihlédl při stanovení výměry správního trestu a proč ani žalovaný k těmto okolnostem nepřihlédl.
19. K závěrům aprobujícím posouzení správního orgánu prvního stupně, jenž neshledal důvody pro aplikaci § 125l odst. 1 vodního zákona, neboť dle jeho tvrzení žalobce neučinil žádná faktická opatření k odstranění následků, resp. nevynaložil žádné náklady, žalobce namítl, že s jím uvedenými opatřeními mu vznikly náklady ve výši 250 516 Kč a rozhodně je nepovažuje za „naprosto běžnou investici“; žalobci se díky výše uvedeným opatřením podařilo snížit množství odebrané podzemní vody. Žalobce trval na tom, že přijal faktická opatření k odstranění následků porušení povinnosti a uložení správního trestu vzhledem k nákladům na přijatá opatření vede k nepřiměřené tvrdosti.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 2. 7. 2020 předeslal, že žalobce ve své žalobě uvádí námitky, se kterými se žalovaný vypořádal v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
21. K námitkám akcentujícím závěry Stanoviska Povodí Odry žalovaný uvedl, že Povodí Odry v předmětném stanovisku uvedlo, že proti navýšení odběru podzemních vod ze zdroje nemá námitky. Dle názoru žalovaného je přitom z jím citovaného obsahu stanoviska zřejmé, že se Povodí Odry vyjádřilo k záměru navýšit množství odebíraných podzemních vod ze zdroje, nikoliv k posouzení dopadu nedovoleného odběru podzemních vod, jak opakovaně prezentuje žalobce. Žalovaný podotknul, že jde o podklad pro návrhové řízení ve věci změny stávajícího povolení k nakládání s vodami, nikoliv o dokument, kterým by Povodí Odry posuzovalo následky nepovoleného odběru podzemních vod. Povodí Odry přitom podle žalovaného ve svém stanovisku vycházelo z Hydrogeologického posudku a obsah jeho stanoviska tak není dalším podpůrným argumentem, který by nezávisle potvrzoval závěry Hydrogeologického posudku.
22. Žalovaný uvedl, že se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zabýval údaji uvedenými v Hydrogeologickém posudku a reálnými odběry ze zdroje, které v kontrolovaném období učinil žalobce a další subjekt a dospěl k názoru, že Hydrogeologický posudek vůbec nezohledňuje existenci rozhodnutí čj. MHaŽP/97/06/Fd ze dne 8. 3. 2006 (dále jen „**Povolení pro Hotel Ondráš**“). V tomto kontextu je dle žalovaného také zapotřebí nahlížet na Rozhodnutí vodoprávního úřadu o navýšení odběru vody, kterým byl žalobci k jeho žádosti navýšen odběr podzemních vod ze zdroje z množství 5 880 m³/rok na množství 8 880 m³/rok. Ani toto rozhodnutí stejně jako Hydrogeologický posudek nereflektuje existenci Povolení pro Hotel Ondráš, proto jej žalovaný považoval za nepřezkoumatelné. Žalovaný doplnil, že v současnosti je tak z jednoho zdroje povolen odběr podzemních vod pro žalobce v množství 8 880 m³/rok a dále pro právnickou osobu STARÝ GOROD s.r.o. v množství 4 000 m³/rok, což v součtu činí 12 880 m³/rok, ačkoliv z Hydrogeologického posudku vyplývá, že ze zdroje lze maximálně odebrat 8 880 m³/rok. Žalovaný zopakoval,

že „snahu o navýšení množství odebíraných podzemních vod ze zdroje ve prospěch žalobkyně v průběhu přestupkového řízení a následné získání změny povolení k nakládání s podzemními vodami ze zdroje lze chápat jako pouhé administrativní opatření, které sice do budoucna legalizuje reálné odběry žalobkyně, ale ve skutečnosti nereflexuje skutečný stav věci, tj. veškeré reálné odběry ze zdroje, včetně odběrů podzemních vod na základě povolení pro Hotel Ondráš a dále nereflexuje vzájemné vztahy oprávněných a zásah do jejich práv k odběrům podzemních vod ze zdroje“.

23. Žalovaný dále konstatoval, že nepovažuje celkové množství nedovoleně odebraných podzemních vod ze zdroje (3 433 m³) v kontrolovaném období (roky 2016 – 2018) za malé množství. Environmentální újma v důsledku nedovoleného odběru podzemních vod nebyla prokázána, ze spisového materiálu však podle žalovaného vyplývá, že žalobce v kontrolovaném období snížil zásoby podzemních vod ve zdroji, neboť musel svou spotřebu a spotřebu dalších subjektů, které zásobuje pitnou vodou, dotovat dovozem pitné vody. V tomto ohledu reprodukoval žalovaný závěry vyslovené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
24. Žalovaný dále setrval na závěru, že skutečnost, že žalobce poskytuje některé své služby bezplatně nebo se slevou, je pouze na jeho uvážení a žalovaný na poskytování těchto služeb neshledal žádnou polehčující okolnost nebo okolnost zvláštního zřetele hodnou dle § 125a odst. 6 vodního zákona. Rovněž trval na tom, že žalobcem uváděná opatření nejsou faktickými opatřeními k odstranění následků porušení právní povinnosti ve smyslu § 125l odst. 1 vodního zákona. Stejně tak setrval s poukazem na obvyklou cenu dodávky pitné vody v dané lokalitě a cenu za dovoz 372 m³ pitné vody, za kterou žalobce zaplatil průměrnou částku cca 193 Kč/m³, na závěru, že sazbu pokuty 70,- Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných podzemních vod nelze v tomto konkrétním případě považovat za nepřiměřeně tvrdou.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (resp. soud jejich souhlas v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumoval). Soud nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navrhovaných důkazů, neboť všechny žalobcem navrhované důkazní prostředky jsou součástí správního spisu předloženého žalovaným.
26. Podstatou sporu mezi účastníky je posouzení otázky, zda byla žalobci za jeho protiprávní jednání uložena pokuta v adekvátní výši. Žalobce v podané žalobě nijak nerozporuje, že se přestupku skutkem specifikovaným ve výroku Prvostupňového rozhodnutí dopustil. Svou žalobní argumentaci zaměřuje výhradně na problematiku výměry uloženého správního trestu a jejího odůvodnění v Prvostupňovém a Napadeném rozhodnutí. Soud však zdůrazňuje, že se žalobce v žalobním návrhu nedovolává užití moderačního práva soudu dle § 78 odst. 2 s. ř. s. a svoji žalobní obranu staví na nezákonnosti Napadeného rozhodnutí v otázce výše uložené pokuty.

27. Soud nejprve přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce poukazoval na nedostatečné odůvodnění závěrů týkajících se výše pokuty. Těmito námitkami (v kontextu tvrzeného nedostatku odůvodnění, proč nebyl využit postup dle § 125a odst. 6 vodního zákona, proč byla uložena pokuta v dané výši při prvním takovém porušení povinnosti či jaká kritéria podle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky byla vzata v úvahu) totiž žalobce fakticky poukazoval na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí, popř. Prvostupňového rozhodnutí. Přitom platí, že v zásadě jen u přezkoumatelného rozhodnutí je soud oprávněn posuzovat důvodnost žalobních námitek.
28. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
29. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
30. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněl reagovat na všechny klíčové prvky procesní obrany uplatněné žalobcem v průběhu odvolacího řízení. Každou z dílčích námitek týkajících se stanovení výše pokuty se žalovaný zabýval, byť tak v některých případech učinil společně s ohledem na obsahovou souvislost jednotlivých

námitek, vyslovil k nim své závěry, přičemž připojil úvahy, jimiž byl při vypořádání té které námitky veden. Stejně tak se neopomněl vyjádřit k tomu, z jakých důvodů nepovažoval na daném skutkovém půdorysu za odpovídající snížit sazbu ukládané pokuty v režimu § 125c odst. 8 ve spojení s § 125a odst. 6 vodního zákona, nebo proč nepřistoupil k aplikaci § 125l odst. 1 tohoto zákona. Obdobně se pak vypořádal s námitkami žalobce poukazujícími na to, že z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí nebylo zřejmé, k jakým okolnostem ve smyslu § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán prvního stupně při stanovení výměry správního trestu přihlédl.

31. K tomuto okruhu žalobních námitek proto Městský soud v Praze uzavírá, že neshledal, že by se žalovaný s předmětnými otázkami, resp. argumentací žalobce nevypořádal nebo vypořádal toliko formálně. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněl reagovat na všechny námitky uplatněné v průběhu odvolacího řízení. Každou z těchto námitek žalovaný v Napadeném rozhodnutí minimálně parafrázoval, připomněl názor zaujatý správním orgánem prvního stupně a vyslovil k ní své vlastní závěry. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaný považoval argumentaci žalobce za neopodstatněnou. Polemika žalobce je tak dle přesvědčení soudu spíše jen polemikou se závěry správních orgánů o posouzení jednotlivých otázek souvisejících se stanovením výše pokuty. Těm se přitom soud věnuje v další části tohoto rozsudku.
32. Soud předesílá, že podle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona platí, že *„právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako oprávněný dopustí přestupku tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 v rozporu s povolením k nakládání s vodami“*.
33. Z § 125c odst. 8 vodního zákona vyplývá, že *„za přestupek podle odstavce 1 písm. a) spáchaný odběrem podzemních vod v rozporu s povolením k nakládání s vodami lze uložit pokutu ve výši stanovené podle § 125a odst. 5. Ustanovení § 125a odst. 6 a 7 se použijí obdobně“*.
34. Podle § 125a odst. 5 vodního zákona přitom platí, že *„za přestupek podle odstavce 1 písm. b) spáchaný odběrem podzemních vod bez povolení k nakládání s vodami lze uložit pokutu ve výši násobku sazby 70 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných podzemních vod a celkového množství těchto vod, nejvýše však ve výši 10 000 000 Kč“*.
35. Z odstavce 6 uvedeného ustanovení se pak podává, že *„pokutu za přestupek spáchaný nedovoleným odběrem povrchových nebo podzemních vod lze stanovit nejvýše za období 3 let předcházejících dni, kdy byl nedovolený odběr vody zjištěn. Sazbu pokuty podle odstavce 4 nebo 5 lze snížit, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné. Pokuta podle odstavce 4 nebo 5 však nesmí být vyměřena v sazbě nižší než 10 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných povrchových vod nebo v sazbě nižší než 15 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných podzemních vod“*.
36. Soud rovněž poukazuje na ustanovení § 125l odst. 1 vodního zákona, dle něhož *„Česká inspekce životního prostředí nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností může upustit od uložení správního trestu také tehdy, jestliže pachatel přestupku přijme faktická opatření k odstranění následků porušení povinnosti, jakož i opatření zamezující dalšímu ohrožování nebo znečišťování podzemních nebo povrchových vod, a uložení správního trestu by vzhledem k nákladům na učiněná opatření vedlo k nepřiměřené tvrdosti“*.
37. Soud zdůrazňuje, že otázkou výkladu obdobně konstruovaného ustanovení, konkrétně ustanovení § 125a odst. 4 vodního zákona, jež stanoví výši pokuty za odběr povrchových vod bez povolení k nakládání s vodami, se nedávno zabýval Nejvyšší správní soud.

V rozsudku ze dne 12. 3. 2020, čj. 6 As 221/2019 - 31, publ. pod č. 4047/2020 Sb. NSS přitom uzavřel, že předmětné ustanovení stanoví pevnou výši pokuty, kterou správní orgány za jednání, kterým dojde k naplnění znaků skutkové podstaty předmětného přestupku, uloží vždy, ledaže by byly dány důvody zvláštního zřetele hodné aprobované v § 125a odst. 6 vodního zákona.

38. Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl, že „*právní úprava obsažená ve vodním zákoně, kterou bylo třeba v této věci aplikovat, je nešťastně pojatá a může vyvolávat na straně adresátů tápání a nejistotu. Zákonodárce použil totiž v § 125a odst. 4 vodního zákona text, jenž fixuje pevnou výši sazby pokuty slovy „za přestupek podle odstavce 1 písm. b) spáchaný odběrem povrchových vod bez povolení k nakládání s vodami lze uložit pokutu ve výši násobku sazby 40 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných povrchových vod a celkového množství těchto vod, nejvýše však ve výši 10 000 000 Kč.“ Jeví se tedy, že správní orgán tu nemá žádný prostor pro správní uvážení stran výše pokuty a stanovuje výši pokuty ryze aritmetickým úkonem podle přesného a úplného návodu daného zákonodárcem. V § 125a odst. 6 vodního zákona je nadto výslovně stanoveno, za jakých okolností je jediné možno stanovit pokutu v odlišné (nižší) výši, neboť se tu uvádí: „Sazbu pokuty podle odstavce 4 nebo 5 lze snížit, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné. Pokuta podle odstavce 4 však nesmí být vyměřena v sazbě nižší než 10 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných povrchových vod nebo v sazbě nižší než 25 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných podzemních vod.*

Jaký záměr zákonodárce ve skutečnosti sledoval, se lze jen domýšlet, neboť důvodová zpráva k zákonu č. 150/2010 Sb., jehož prostřednictvím se popsaná úprava do vodního zákona dostala, žádnou odpověď na tuto otázku nedává. Nejvyšší správní soud má nicméně za to, že cílem bylo ekonomické působení na adresáty právní regulace v tom směru, že nepovolený odběr vod se nevyplácí, jelikož je výrazně „dražší“ než odběr legální. Proto je výše pokuty stanovena pevnou částkou na metr krychlový odebrané vody, přičemž tato částka je několikanásobně vyšší než poplatek za povolený odběr podzemní vody (§ 88d vodního zákona), a zřejmě i než platba k úhradě správy vodních toků při povoleném odběru vod povrchových, kterou stanovují správci jednotlivých povodí v souladu s cenovou regulací prováděnou státem (§ 101 vodního zákona).

(...)

Nejvyšší správní soud, na rozdíl od městského soudu (a vlastně v souladu s žalovaným) vyložil citované ustanovení tak, že výpočtem stanovená částka je konečná a že ji dále upravovat nelze, pouze je přípustné stanovit ji v nižší výši v souladu s § 125a odst. 6 vodního zákona, pokud správní orgán shledá, že tu jsou „důvody zvláštního zřetele hodné“, což nutno interpretovat jako polehčující okolnosti, které jsou povahou a závažností mimořádné, oproti míře polehčujících okolností obecných (běžných)“.

39. Městský soud v Praze se s uvedeným závěrem ztotožňuje, neshledává důvodu se od něj odchýlovat a vychází z něj i v nyní posuzované věci, neboť ustanovení § 125a odst. 5 vodního zákona, podle něhož byla v řešeném případě pokuta s přihlédnutím k § 125c odst. 8 vodního zákona uložena, je konstruováno zcela obdobným způsobem. Z uvedeného interpretačního přístupu se přitom podává, že i za jednání, jímž dojde k naplnění znaků skutkové podstaty přestupku uvedeného v § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona, bude uložena pokuta ve výši uvedené v § 125a odst. 5 vodního zákona, přičemž tuto sazbu pokuty lze snížit, jsou-li proto v konkrétním případě identifikovány důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 125a odst. 6 vodního zákona. Pozornost je tedy třeba zaměřit především na správními orgány provedené posouzení tvrzených skutkových

okolností zakládajících dle přesvědčení žalobce takové důvody hodné zvláštního zřetele, přičemž je třeba v souladu s právním názorem vyjádřeným v citovaném rozsudku č. 4047/2020 Sb. NSS vycházet z toho, že tímto důvodem mohou být toliko takové okolnosti, které jsou povahou a závažností mimořádné, oproti míře polehčujících okolností obecných (běžných).

40. Žalobce v podané žalobě k problematice odůvodnění výše pokuty v první řadě namítal, že správní orgán prvního stupně měl dle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky při určení výměry trestu přihlídnout k povaze a závažnosti přestupku, k polehčujícím okolnostem, které byly uvedeny v odvolání žalobce, a k povaze činnosti žalobce. Z odůvodnění podle žalobce nevyplývá, k jakým okolnostem správní orgán prvního stupně přihlédl při stanovení výměry správního trestu a proč ani žalovaný k těmto okolnostem nepřihlédl. Podle žalobce je povaha a závažnost přestupku v daném případě velmi nízká. Chráněný zájem, který měl být přestupkem porušen, byl porušen pouze v malém množství, okolo 1 150 m³ za rok, přičemž v důsledku porušení nedošlo k závažnému snížení zásob podzemních vod ve studně ani k žádným ekologickým újmám. Následek přestupku je tak podle žalobce minimální, je-li vůbec seznatelný. Výměra správního trestu je naopak pro žalobce zcela nepřiměřeně vysoká a neúměrná povaze přestupku.
41. Soud předem vlastního vypořádání žalobní argumentace podotýká, že v minulosti opakovaně zdůraznil, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
42. Soud k žalobcem vzneseným námitkám uvádí, že žalobce při jejich konstrukci *de facto* zcela ignoroval skutečnost, že se obsahově shodnými námitkami zabýval žalovaný v Napadeném rozhodnutí. Žalobce v důsledku toho v podané žalobě nereagoval na závěry, které žalovaný k obsahově odpovídajícím odvolacím námitkám žalobce vyslovil v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Nijak nereflektoval, že žalovaný předmětné námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti, naopak se opakovaně na více místech argumentací shodnou s odvolacími námitkami vymezoval vůči postupu správního orgánu prvního stupně. V tomto ohledu platí, že žalobce tím, že se v žalobě v daném směru omezil na shora reprodukováné námitky, aniž by reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty.
43. Městský soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).

44. V tomto směru tedy soud žádné okolnosti zakládající nezákonnost Napadeného rozhodnutí či nepřiměřenost uložené pokuty nezjistil.
45. Setrval-li žalobce i v podané žalobě na své obecné námitky uvedené v doplnění odvolání, dle níž z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, k jakým okolnostem správní orgán prvního stupně přihlédl při stanovení výměry správního trestu, a doplnil, že není zřejmé ani to, proč „žalovaný k těmto okolnostem nepřihlédnul“, soud v obdobně obecné rovině konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že se správní orgány i přes shora připomenuté judikatorní závěry k výši pokuty ukládané za daný typ přestupkového jednání v rámci úvahy o výši pokuty stručně zabývaly těmi kritérii uvedenými v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, jejichž aplikace v daném případě přicházela v úvahu, tedy především povahou a závažností přestupku, identifikovanými (případně žalobcem namítanými) přítěžujícími a polehčujícími okolnostmi, a povahou činnosti žalobce coby právnické osoby. Neopomněly přitom zohlednit objekt daného přestupku, tedy zákonem chráněný zájem na ochraně podzemních vod a stanovení podmínek pro hospodárné využívání vodních zdrojů a způsob a míru jeho dotčení skutkem specifikovaným ve výroku Prvostupňového rozhodnutí.
46. Jakkoli lze souhlasit s žalobcem, že hodnocení kritérií pro uložení sankce v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí je relativně stručné a argumentačně sporé, nelze odhlížet od závěrů, které v tomto směru připojil žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Obě správní rozhodnutí je přitom pro účely soudního přezkumu potřeba ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu posuzovat jako jeden celek (viz např. rozsudek kasačního soudu ze dne 14. 3. 2013, čj. 4 As 10/2012 - 48, č. 2438/2013 Sb. NSS). Žalobní námitky přitom v souladu s dříve uvedeným obsahově odpovídaly námitkám vzneseným již v doplněních odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, aniž by bylo ze strany žalobce reagováno na obsah odůvodnění Napadeného rozhodnutí (viz výše). Výtku žalobce adresovanou obsahu Napadeného rozhodnutí pak byla veskrze obecná; z žalobních námitek není zjevné, k jakým konkrétním žalobcem blíže neoznačeným *okolnostem* neměl žalovaný při vydání Napadeného rozhodnutí přihlédnout. S ohledem na systematiku podané žaloby lze nicméně usuzovat, že měl žalobce na mysli polehčující okolnosti uvedené v doplněních jeho odvolání, tvrzenou nízkou závažnost přestupkového jednání, nízkou míru dotčení zákonem chráněného zájmu, podpořenou závěry Stanoviska Povodí Odry, absenci ekologické újmy, a dále pak skutečnosti týkající se povahy jeho činnosti, v nichž žalobce rovněž spatřoval okolnosti hodné zvláštního zřetele. Ke všem těmto okolnostem se však žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyjádřil a vyslovil ve vztahu k nim své závěry. Míra podrobnosti, v níž se žalovaný s uvedenými aspekty vypořádal, pak optikou shora připomenutých judikatorních závěrů plynoucích z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. 4047/2020 Sb. NSS jistě ob stojí.
47. Soud tak dílčím způsobem přisvědčuje v daném ohledu žalobci toliko v jediné jeho „konkrétnější“ námitce poukazující na to, že nebylo odůvodněno, „*proč při prvním takovém porušení zákona žalobcem přikročil správní orgán k ukládání pokuty v maximální výši*“. Správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí totiž skutečně neuvedly, zda se žalobce tohoto či obdobného porušení zákona v minulosti dopustil a zda a případně jak tuto okolnost ve svých rozhodnutích zohlednily. Na druhou stranu však soud nemohl přehlédnout, že žalobce sám v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí ani v žádném z jeho doplnění na tuto skutečnost neupozornil a posouzení této otázky se tak nedomáhal. Správním orgánům proto nelze nevypořádání se s touto tvrzenou polehčující okolností

v odůvodnění jejich rozhodnutí podle přesvědčení soudu vytýkat, resp. toliko na takovém zjištění postavit závěr o potřebě zrušení Napadeného rozhodnutí. Především pak platí, že uvedená skutková okolnost, i kdyby byla v řízení tvrzena, by sama o sobě nezakládala důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 125a odst. 6 vodního zákona, neboť nejde ve světle výše uvedených úvah vycházejících z rozsudku č. 4047/2020 Sb. NSS o okolnost svou povahou a závažností mimořádnou a vymykající se míře obecných polehčujících okolností. Nedostatek zmínky o této otázce tak lze legitimně vyložit jako (implicitní) závěr o tom, že v daném směru nebyl v posuzované věci, kdy se správní orgány omezily na poznámku o pokračujícím přestupku páchaném v období 3 let, žádný důvod hodný zvláštního zřetele identifikován.

48. Pokud pak jde o výše připomenuté námitky zpochybňující přiměřenost uložené sankce, v tomto ohledu beze zbytku platí, že se žalobce omezil na reprodukci námitek vznesených již v průběhu odvolacího řízení, aniž by přitom odpovídajícím způsobem reagoval na závěry, které k tomuto okruhu námitek žalovaný vyslovil. Trval-li tak žalobce v daném směru v podané žalobě na tom, že závažnost přestupku je velmi nízká, neboť chráněný zájem byl porušen pouze v malém množství, přičemž v důsledku porušení nedošlo k závažnému snížení zásob podzemních vod ve studně ani k žádným ekologickým újmám, a výměra správního trestu je za této situace nepřiměřeně vysoká a neúměrná, soud ve světle shora připomenutých judikatorních východisek poznamenává, že z odůvodnění Napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný naopak nepovažoval množství nepovoleně odebraných podzemních vod za marginální. Ač připustil, že environmentální újma v důsledku nepovoleného odběru podzemních vod nebyla správním orgánem prvního stupně prokázána, vyložil důvody, pro které byl přesvědčen, že nepovolené odběry ze zdroje měly jednoznačně znatelný vliv na zásoby z tohoto zdroje, když v řízení bylo prokázáno, že množství ze zdroje odebíraných podzemních vod nestačilo pokrýt spotřebu a žalobce musel pitnou vodu dovážet. Současně zohlednil, že nepovoleně odebrané podzemní vody sloužily k provozu rekreačního a ubytovacího zařízení a tedy k podnikatelské činnosti žalobce generující zisk, přičemž specifikoval důvody, pro které nelze sazbu pokuty ve výši 70 Kč za 1 m³ nepovoleně odebraných podzemních vod v žádném případě považovat za nepřiměřeně tvrdou (viz bod 8 tohoto rozsudku). Ani v tomto směru soud nemá sebemenších pochybností o tom, že žalobcem obecně formulované námitky nesvědčí o tom, že by byl v uvedeném ohledu dán důvod hodný zvláštního zřetele pro snížení sazby pokuty.
49. Správní orgány pak podle přesvědčení soudu nepochybily v otázce posouzení okolností hodných zvláštního zřetele spatřovaných žalobcem v povaze jeho činnosti a jeho veřejně prospěšných aktivitách. Soud nemohl žalobci přisvědčit v tom, že by správní orgány zcela nedostatečně odůvodnily, proč nebyla využita možnost snížit sazbu pokuty dle § 125a odst. 6 vodního zákona, resp. v tom, že správní orgán nijak nepřihlédl k tvrzením žalobce týkajícím se jím provozované činnosti, dodávek pitné vody pro letní táborové pobyty dětí, zásobování okolních chat, které nejsou napojeny na veřejnou vodovodní síť, a dalších dobročinných jednání. Žalovaný se uvedeným okruhem tvrzení v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zabýval a vysvětlil, že v žalobcem akcentovaných okolnostech nelze dle jeho tvrzení důvod hodný zvláštního zřetele spatřovat. Žalovaný přitom konstatoval, že skutečnost, že žalobce poskytuje některé své služby bezplatně nebo se slevou, případně poskytuje jím odebranou a následně upravenou vodu provozovatelům dětských táborů nebo jiným podnikatelským subjektům bezplatně, je na jeho uvážení, a

nelze v tom spatřovat okolnost zakládající aplikaci § 125a odst. 6 vodního zákona; přitom poukázal na to, že i dětské tábory, pokud nejsou organizovány přímo spolky se zaměřením na volnočasové aktivity dětí, jsou organizovány za úplatu a za účelem zisku. Žalobce s těmito závěry v podané žalobě výslovně nepolemizoval a omezil se i v tomto ohledu na obecnou námitku, dle níž se žalovaný těmito tvrzeními nezabýval. S přihlédnutím ke shora připomenutému významu dispoziční zásady ovládající tento typ soudního řízení tak soud v obdobně obecné rovině konstatuje, že žalovaný nezatížil Napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti, pokud žalobcem tvrzené skutečnosti nepovažoval za okolnosti, jež by představovaly samy o sobě důvody hodné zvláštního zřetele pro snížení pokuty. Soud pouze doplňuje, vycházejíc z argumentace žalovaného, že i případná dobročinná aktivita žalobce (bezplatná dodávka vody jiným subjektům) se musí pohybovat v mezích zákona a nesmí představovat jednání v rozporu s právními předpisy.

50. Obdobný závěr pak platí rovněž ve vztahu k námitkám akcentujícím závěry Hydrogeologického posudku a z něj vycházejícího Stanoviska Povodí Odry, tedy podkladů, jež žalobce předložil v průběhu odvolacího řízení. I v tomto ohledu se z odůvodnění Napadeného rozhodnutí podává dostatečné vysvětlení důvodů, pro které žalovaný nepovažoval poznatky plynoucí z těchto podkladů pro rozhodnutí za relevantní pro případné snížení pokuty v režimu § 125a odst. 6 vodního zákona. Žalovaný přitom připomenul, že Stanovisko Povodí Odry vycházelo právě z Hydrogeologického posudku, jenž žalobce za účelem vydání stanoviska předložil, a zdůraznil, že Hydrogeologický posudek nereflektuje skutečný stav věci, neboť zcela odhlíží od existence dalšího povolení k odběru podzemních vod z předmětného zdroje (Povolení pro Hotel Ondráš), přičemž poukázal na to, že v kontrolovaném období ze zdroje neodebíral podzemní vodu pouze žalobce a skutečné (veškeré) množství odebíraných podzemních vod ze zdroje je tak mnohem vyšší, než s jakým posudek pracuje. Žalovaný v této souvislosti v odůvodnění Napadeného rozhodnutí podrobně vyložil důvody, pro které uzavřel, že závěry plynoucí z Hydrogeologického posudku v kontextu s reálnými odběry ze zdroje nevylučují negativní vliv nepovolených odběrů. Žalobce však v podané žalobě s těmito závěry vyslovenými v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nijak konkrétně nepolemizoval, nezpochybnil je ani netvrdil a nedokládal, že by neodpovídaly skutečnému stavu věci. Omezil-li se tedy na obecnou námitku, že stanovisko potvrdilo, že povaha a závažnost přestupku je v tomto případě velmi nízká, až zanedbatelná, neboť připouští zvýšení odběru více než dvojnásobně, soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že Stanovisko Povodí Odry opírající se o Hydrogeologický posudek skutečně nijak nereflektuje žalovaným akcentované okolnosti týkající se dalšího vydaného povolení k odběru podzemních vod z předmětného zdroje, a nelze jej proto považovat za podklad způsobit osvědčit možnost zvýšení odběru, a tedy zprostředkovaně ani za podklad svědčící pro závěr o naplnění důvodu hodného zvláštního zřetele. S žalovaným pak soud souhlasí rovněž v závěru, že obdobně je třeba z týchž důvodů nahlížet na Rozhodnutí vodoprávního úřadu o navýšení odběru vody, kterým byl žalobci k jeho žádosti navýšen odběr podzemních vod ze zdroje z množství 5 880 m³/rok na množství 8 880 m³/rok, neboť i toto rozhodnutí vychází z Hydrogeologického posudku a nereflektuje existenci Povolení pro Hotel Ondráš. Žalobce přitom v dalším průběhu soudního řízení nečinil vyjádření žalovaného k uvedeným otázkám sporným.
51. Důvodnými soud neshledal konečně ani námitky, jejichž prostřednictvím žalobce zpochybňoval závěry správních orgánů stran aplikace § 125l odst. 1 vodního zákona a trval

na tom, že přijal faktická opatření k odstranění následků porušení povinnosti a uložení správního trestu vzhledem k nákladům na přijatá opatření vede k nepřiměřené tvrdosti, přičemž jím vynaložené náklady nepovažoval za běžnou investici. Soud se ztotožnil se závěry žalovaného a uzavírá, že žalobcem uváděná opatření nepředstavují důvody pro aplikaci § 125l odst. 1 vodního zákona, neboť nejde o přijetí faktických opatření k odstranění následků porušení povinnosti, nýbrž o opatření mající za cíl v budoucnu částečně snížit spotřebu vody. Následek spočívající v nedovoleném odebrání a následném spotřebování takto již odebraných vod nicméně není a ani nemůže být v důsledku žalobcem přijatých opatření nijak odstraňován. Ani v tomto ohledu tedy nebylo lze závěrům žalovaného ničeho vytknout.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

52. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. února 2021

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu